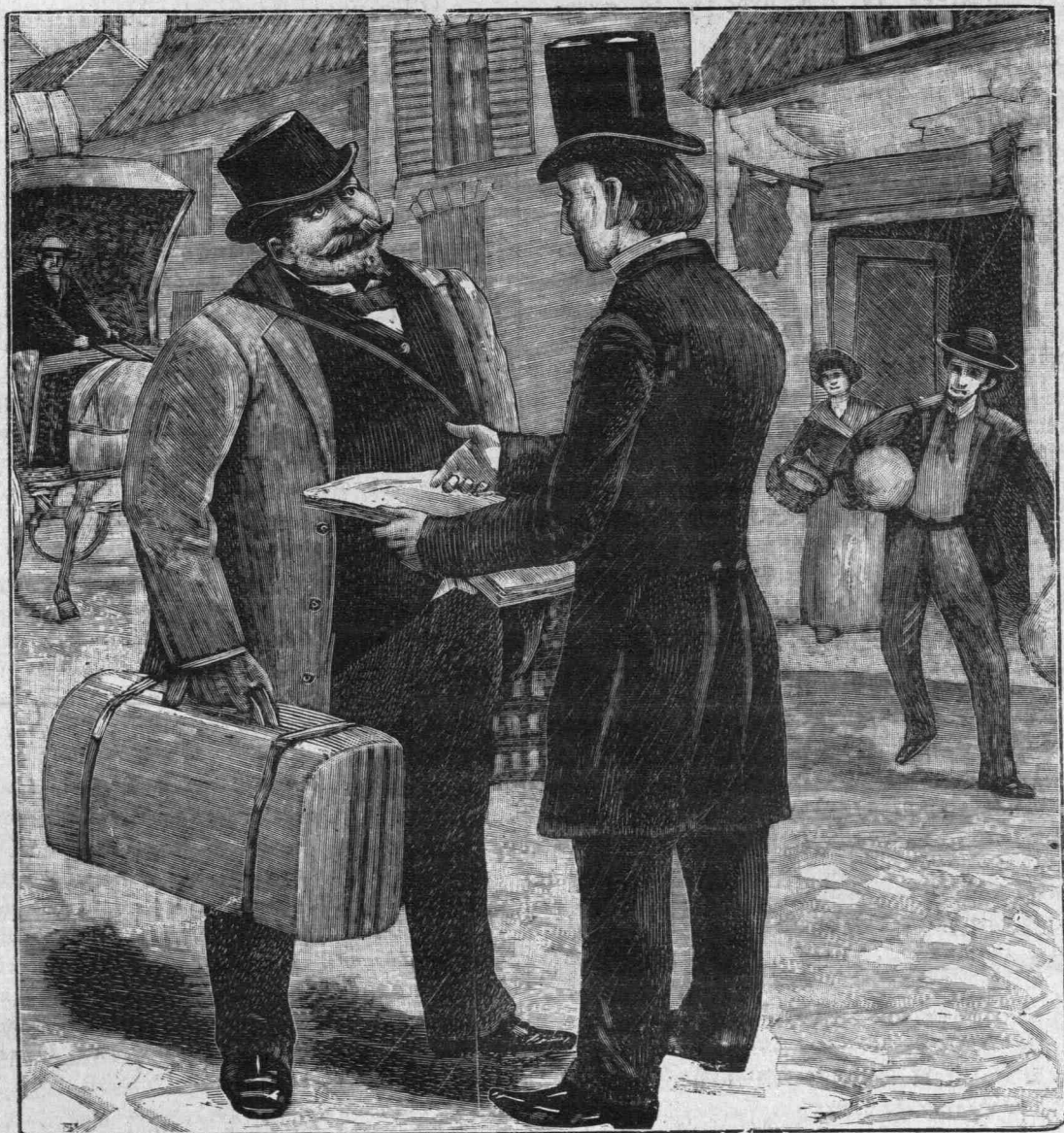

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— 'Ιδού, εἶπε, διὰ τὸν κόμητα. (Σελ. 570).

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ ἠνωρθώθη ἀγρία, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, τείνουσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ μικρὸν πλάσμα, οὐτινος οἱ κλαυθμηρισμοὶ ἔθιγον τὰς ἴνας τῆς καρδίας της.

Τὸ τέκνον δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸ ἀπεκόμισεν εἰς τὸν γείτονα θάλαμον.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ ἦτο ἄνθρωπος προορατικός. Εἶχε προῖδει τὸ συμβάν.

Περίεβλε τὴν δεσποινίδα Σαρναίῳ διὰ τῶν βραχιόνων του, καὶ τῇ ἔδωκε σταγόνας τινὰς ὀπίου, αἵτινες ἐν ἀκαρεὶ ἐπήνεγκον τὸ ἀποτέλεσμά των.

Ἡ δούκισσα, ἐξ ἄλλου τὴν ἐπανεθέτεν εἰς τὴν κλίνην μετὰ ζέσεως, ἣν ἡ δυστυχὴς ἐξέλαθεν ἱσως ὡς τρυφερότητα.

Ἐξησθενημένη ἐκ τῶν βασάνων, ἡ Λευκὴ δὲν ἀντέτεινε καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ δούκισσα καὶ ὁ ἱατρός ἐπανεῦρον τὴν Μιλιναίαν.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Καμπεϋρόλ.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ δὲν ἐδίστασεν.

— Ἦθελες τὸ παιδίον; ἠρώτησε τὴν Μαγδαληνὴν.

— Ναί.

— Λάβε αὐτό.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ὁ Πουρσαὶν θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Δὲν ἔχω δι' αὐτὸν μυστικά.

— Καλὰ.

— Ὅλ' καταβῆς μέχρι τῆς Λυὼν· ἀπὸ Λυὼν εἰς Τουρ-

νον, ἀπὸ Τουρίνου εἰς Μιλάνον. Εἰς Μιλάνον, θὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς τὴν ἀνεψιάν σου Σιμονέτταν. Θὰ τῇ εἴπῃς : Σοὶ φέρω τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὅποτον θ' ἀναθρέψῃς ὡς τὸ ἰδὲόν σου. Ἐχει μίαν κόρην, νομίζω ;

— Ναί... τὴν Λαυρεντίαν.

— Δύναται ν' ἀγοράσῃ τὸ πανδοχεῖον ὃ ἐπιθυμεῖ, ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποτον ὑπηρετεῖ μὲ τὸν μέθυσόν της Λοῦκον. Ποία νομίζεις εἶναι ἡ ἀξία του ;

— Ἐως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκων.

— Θὰ τῇ ἀποκομίσῃς τριάκοντα. Ἀνάγκη τὸ παιδίον νὰ μὴ μάθῃ οὔτε ὅποτος εἶναι ὁ τόπος του, οὔτε ὅποια ἡ μήτηρ του ! Ἡ Σιμονέττα καὶ ὁ σύζυγός της τὸ ἀγνοοῦσι...

— Καλὰ, κυρία.

— Θὰ τὴν ὀνομάσωσι Ζουάναν.

— Καλὰ, κυρία.

— Εἰδοποίησον περὶ αὐτῶν τὸν Πουρσαῖν ἢ ἰδίᾳ. Ἐγὼ προσέχω τὴν κόρην μου ! Αὐτὴ μόνη μ' ἐνδιαφέρει. Αὐτὴν πρέπει νὰ σώσωμεν. Θὰ ζήσῃ ; Ἀμφιβάλλω. Ἀναχώρησον ἀθορόβως. Παράλαβε πᾶν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὸ ταξίδιον, ἀσπρόρρουχα, φορέματα, πᾶν ὃ,τι θέλεις... ἀλλ' ἀναχώρησον !..

Ρεῦμα ἀνέμου σφοδρότερον τῶν ἄλλων ἔσεισε τὴν οἰκίαν ὡς ἐὰν ἤθελεν ἡ θύελλα νὰ τὴν ἀπέσπῃ τῶν θεμελίων της.

Ἡ Λευκὴ ἐκοιμάτο πάντοτε. Τὰ χεῖλη της ἀνεκινήθησαν ὡς ἐν ὄνειρῳ ψιθυρίζοντα ἓν ὄνομα :

— Τέκνον μου !

Ἡ μάμμη ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της.

Κατὰ παράδοξον ἀντιθεσιν παρεκάλει τὸν Θεὸν πρὸς διάσωσιν τῆς ἐγγονῆς της αὐτὴ ἦτις, σκληροτέρα ἐχθροῦ ἀπηνόους ἐφυγάδευσε τὰ δύο ἀτυχῆ ὄντα κατὰ τὴν θυελλώδη ἐκείνην νύκτα, ἧτις ἐφάνετο πρῶρισμένη διὰ τὸ ἐγκλημα.

Ὅτε ἡ ἀτυχὴς μήτηρ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, τὰ δύο ὀχήματα ἦσαν μακράν, τρεῖς λεύγας ἀπέχοντα ἀλλήλων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σατωρῶν.

Τὴν ἔκταν καὶ ἡμίσειαν ὁ Πουρσαῖν ἐπέστρεψεν εἰς Ζονσέρην καὶ ἐπανάφερεν εἰς τὸν σταῦλον τὸν ἵππον του καθιδρῶν.

Εἰς τῶν ἱπποκόμων ἀφυπνισθεὶς τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ αἰτίου τῆς πορείας του.

Ὁ ἐπιστάτης ἀπήντησε γρυλλίζων μετὰ πλήξεως ἀσφαεῖς τινὰς φράσεις ἱατρικὰς... ἱατρός... ἡ κυρία ἀδιάθετος !

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ δεσποινὶς Σαρναί, συνερχομένη ἐκ νάρκης γείτονος τῷ θανάτῳ, μόλις ἀνέπνεε, καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ ἢ κινηθῇ.

Ἦτο παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου.

Ἡ μάμμη της τῇ ἐκράτει τὸν σφυγμὸν καὶ ἔτρεμεν ἐκ φόβου μὴ διακοπῶσιν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίᾳς της.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἡ ἀσθενής, ὑπὸ τὸ κράτος παντελοῦς ἀδυναμίας, συντετριμμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀλλοφροσύνης, ἔμενε ἀδιάφορος εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα.

Ἐνίστε, εἰς τὰ παραληρήματά της, ἐκάλει τὰ τέκνα της διὰ τῶν γλυκυτέρων ὀνομάτων, ὡς ἐὰν ἡ ἀνάμνησις τῇ ἐπήρχετο κατὰ διαλείμματα, μολοντί ὅλαι τοῦ πνεύματός της αἱ λειτουργίαι ἦσαν ἐξ Ἰσοῦ ἐσκοτισμέναι.

Ὁφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογῶμεν, διὰ τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ ἐπέδειξεν ἀρσιώσιν ἀπόλυτον, μοναδικήν, θαυμασίαν.

Σπανίως ἐγκατέλειπε τὴν Ζονσέρην, καὶ τοῦτο, ἵνα σπεύδῃ εἰς Βρέιτλ, ὅπου ἐπεδαψίλευε πρὸς τὸν ἑτερόν του πελάτην τὰς φροντίδας του καὶ τὰς παραμυθίας μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὑπομονῆς.

Μόνος ὁ ταγματάρχης παρέστη μετὰ τῆς δουκίσσης εἰς

τὸν τοκετὸν τῆς ἐγγονῆς της, μεθ' ὅλον τὸ σοβαρὸν τῆς περιστάσεως.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἤθελε διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐτήρει τὸ μυστικόν της.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ πύργου, ἐξαίρουμένου τοῦ Πουρσαῖν, ἠδύναντο εἰς μυρίας νὰ παραδίδωνται ὑποθέσεις, οὐδὲν ὁμῶς ἐγνώριζον ἀκριβῶς.

Τὰ πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ δράματος ἦσαν εἰς ἄκρον ἐχέμυθα.

Ἡ δούκισσα ἐγνώριζεν ἄλλως νὰ ἐξαγοράζῃ τὴν σιγὴν των.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος δὲν ἐστερεῖτο ποσῶς ὀξυδερκείας. Ἀλλὰ τὸν ἐξηπάτησε τὸ ὑποχρεωτικὸν καὶ τὸ δραστήριον τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Καμπεϋρόλ τῷ ἐφάνετο ἀπλῶς μία τῶν καλλιτέρων φύσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, συνετελεῖτο ἡ ἀνάρρωσις τοῦ θύματος τοῦ Πουρσαῖν.

Τρεῖς μῆνες εἶχον ἀπὸ τοῦ συμβάντος παρέλθει καὶ ἐν τῷ διαστήματι αὐτῶν τὸ ἐνεργητικὸν καὶ ἀκμαῖον τῆς φύσεως τοῦ Γεωργίου συνετέλεσε θαύματα.

Ὀλίγιστα ἐκ τῆς αἱματηρᾶς πάλης τῷ εἶχον ἀπομείνει ἰχνη.

Συνάμα ἀνησυχία τις τὸν ἐτάρασσεν.

Ἦθελε νὰ ἠρώτα τὸν Καμπεϋρόλ περὶ τῆς Λευκῆς Σαρναί καὶ ὁσάκις ἐπειράτο νὰ θίξῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ ταγματάρχης εὗρισκε μέσον καὶ ὑπεξέφευγεν.

Ἐν τούτοις, ἐστέραν τινά, ὁ ἱατρός ἀφίκετο εἰς Βρέιτλ κομιστὴς εἰδήσεως εἰς τὸν πελάτην του.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Λευκὴ, ἧτις ἤρχιζε ν' ἀναλαμβάνῃ, ἠρώτα τὴν πάντοτε φυλάττουσαν αὐτὴν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον δούκισσαν περὶ τῶν τέκνων της.

Ἡ δούκισσα ἀπήντα δι' ὑπεκφυγῶν ἵνα κατὰ μικρὸν τὴν ἐξοικειώσῃ πρὸς τὴν λύπην, ἧτις ἠδύνετο νὰ συνετάρασσεν ἐκ νέου καὶ κατέστρεφε τὴν τόσον εὐθραυστόν της ὑγείαν.

Ἀνήσυχος, ἐκνευρισμένη, ἡ νεανὶς ἐρρίφθη ἐπὶ τέλους εἰς τὸν τράχηλον τῆς μάμμης της ἱκετεύουσα νὰ τῇ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑπομείνης ; ἐπιθύρῃς ἡ δούκισσα θλίβουσα αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς της.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς, δὲν ὑπάρχουσι πλέον !

Ἡ δούκισσα ἀνέστυρεν ἓν τῶν παραπετασμάτων, ὑπέδειξε διὰ νεύματος, πέραν, μικρὸν παρεκκλήσιον βεβυθισμένον ἐντὸς κισσοῦ, καὶ δίχως νὰ προφέρῃ λέξιν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔθηκε τὸν δάκτυλόν της ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἦσαν ἐκεῖ !

Ὀλίγας μετέπειτα ὥρας, ὁ Δαμβέρτος ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἣν τῷ ἐκόμιζεν ὁ ταγματάρχης.

Τὰ ἐξῆς μόνον περιεῖχε, γραφέντα ἐν στιγμῇ ἀλγεινῆς ἐξάψεως, καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς γραίας, ἐδόθη δὲ πρὸς τὸν ἱατρὸν ἵνα ριφθῇ εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐγνώριζε ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν κομίσῃ.

« Γεώργιε, ὁ ἔρως ἡμῶν εἶναι κατηραμένος. Τὰ τέκνα μου ἀπέθανον ὕγαινε. »

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀπεχειρέτισε τὸν ξενόσαντα αὐτόν, ἀνεχώρησε διὰ Πκρισίους, μετέβη ἵνα συναντήσῃ καὶ περιπτυχθῇ τὸν πατέρα του καὶ τῷ εἴπῃ :

— Κατέχομαι ὑπὸ μεγάλης λύπης, ἣν θέλω νὰ διασκεδάσω θηρεύων τὸν πλοῦτον. Δός μοι ὃ,τι ἐκ τῆς μητρός μου μοὶ ἀνήκει καὶ μεταναστεύω.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐπεβιβάζετο πλοίου τῶν ὑπερατλαντικῶν, ἀπερχομένου διὰ Νέαν Ὑόρκην.

Ἀπεκόμιζεν ἐκ τῆς Γαλλίας ἐν τῇ τρωθείσῃ του ψυχῇ μίσος σφοδρὸν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα καὶ

θέλῃσιν τοῦ νὰ κατανικήσῃ αὐτὰ καὶ τὰ καθυποτάξῃ. Καὶ ἐσκέπτετο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς γεφύρας, ρίπτων τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν κατὰ μικρὸν ἀπομακρυνομένην ὄχθην.

— Θὰ ἐπανέλθω πλούσιος ἢ δὲν θὰ ἐπανέλθω !

ΙΘ'

Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ ταγματάρχου

Καμπεϋρόλ.

Τὸ τραῦμα, ὃ ὑπέστη ἡ δεσποινὶς Σαρναί, τόσον ἦτο τραχύ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ἐξ αὐτοῦ διὰ μίαν.

Ἀποῦ ἐπὶ πολὺ ἐταλαντεύετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου.

Δὲν ὑπάρχει τόπος μὴ προσλαμβάνων θέληγητρα, ἅμα τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει τοῦ ἔαρος.

Ἡ Ζονσέρη, μὲ τὰς γαληνίους τῆς καὶ μονοτόνους πεδιάδας, τὰ μεγάλα πληκτικὰ τῆς δάση καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς τῆς ὀρίζοντας, διέκειτο ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν θλίψιν τῆς ἀναρρωνούσης.

Ἡθέλησε νὰ διανύσῃ ἐκεῖ τὸ θέρος καὶ ἡ δούκισσα δὲν ἀντέστη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Γόητρον ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων ἐκράτει τὴν δεσποινίδα Σαρναί εἰς τὰ μέρη αὐτά, ὅπου τόσον ὑπέφερε.

Συχνά, κατὰ τοὺς περιπάτους τῆς, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς γραικῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις τὴν ἐθεώρει μετὰ τρυφερᾶς συμπαιδείας, ἐπορεύετο καὶ ἐγονάτιζεν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πλακῶν τοῦ ἐκκλησιδίου, παρὰ τὸν κενὸν τάφον, ἐνθα προσήχετο ὑπὲρ τῶν δύο τῆς νεκρῶν.

Ὁ κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ Παρισίους κατὰ μῆνα Φεβρουάριον, ἀποῦ ἐπεδαψέυσεν πρὸς τοὺς γείτονάς του πᾶσαν ἐνδειξὴν σεβασμοῦ καὶ φιλίας.

Ἀφινεν ὁμῶς ἀντικαταστάτην του, ἕτερον ἑαυτόν, ἐπιτετραμμένον τὴν διοίκησιν τῶν συμφερόντων του καὶ τὴν ὑπεράσπισίν των, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον.

Ἦτο ὁ συνέταιρός του Καμπεϋρόλ.

Ὁ Καμπεϋρόλ, κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς νεκρᾶς του πελάτιδος εἶχε προχωρήσει ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῇ οἰκειότητι τῶν δύο γυναικῶν.

Διὰ θαυμασίας δεξιότητος εἶχε κατακτήσει καὶ αὐτὴν τὴν τόσον αὐστηρὰν καὶ ὕψυδρα μύμην, ἥτις κατήντησε νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ ἀφιλοκερδές του, βλέπουσα αὐτὸν διὰ τῆς βίας, οὕτως εἰπεῖν, δεχόμενον, τὰ ἀγαθὰ, ὧν τὸν ἐπλήρου.

Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε μὲ ὁποῖας ἀποστρόφους ἀφοσιώσεως καὶ ὁποῖαν ἀπότομον ἐλευθεριότητα ἀπεποιεῖτο τὰς γενναιοδωρίας τῆς, ἵνα ἐν τέλει τὰς θέσῃ ἐπιτηδεῖως ἐν τῷ θυλακίῳ.

— Εἶνε πολὺ, τῇ ἀληθείᾳ, κυρία δούκισσα, εἶνε πολὺ... Μὲ καθυποχρεοῦτε διὰ τῆς ἀγαθότητός σας, δαίμονα !... ὡς νὰ ἤμην ἀληθὴς πρίγκηψ τῆς ἐπιστήμης. Τί εἶμαι ; εἰς πτωχὸς ἰατρός τοῦ χωρίου !

Ἡ ἀναλλοιώτος του εὐδιαθεσία διεσκέδαζε τὴν νεάνιδα καὶ τῇ ἐπέφερε λήθην τῶν δεινῶν τῆς.

Ὀλίγον κατ'ὀλίγον ἡ δούκισσα καὶ ἡ Λευκὴ ἐξωκοιῶθησαν νὰ θεωρῶσι τὸν ἀνθρωπίσκον αὐτόν, τὸν ὡς πῖθον στρογγύλον, τὸν τόσον ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν ἰδίαν του εὐημερίαν, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ τόσῳ ὑποχρεωτικόν, ὅστις τὰς ἐπεσκέπτετο, ἅμα ὡς ἐκαλεῖτο ἀψηφῶν τὸν ἀνεμὸν καὶ τὴν βροχὴν, ὡς σύμβουλον καὶ ἀληθὴ φίλον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ διαγῶσιν ἀνευ αὐτοῦ καὶ ὁ πύργος τοῖς ἐφαίνετο κενός, ὅτε δὲν τὸν ἐπλήρου διὰ τῶν ἐκρήξεων τῆς φαιδρότητός του.

Ὁ Καμπεϋρόλ, εἰς ἐπίμετρον, ἦτο κάτοχος ὅλων τῶν μυστικῶν των.

Ἡ Λευκὴ Σαρναί εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλύψει τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἀφ'ἧς ἡμέρας τῇ ἐκόμισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου, προτὸν πλαστογράφου, ἥτις τὴν ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν, ἐσκέπτετο συχνάκις, τὸν ἀρχαῖόν της φίλον οὐδέποτε δὲ ὠμίλει περὶ αὐτοῦ.

Ὅλοι οἱ λόγοι τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης προσέβαλον τὴν φιλοτιμίαν τῆς. Καὶ τὸ σκληρότερον ὅλων πληγῶσαν αὐτὴν ἦτο ὁ ἀποχαιρετισμός, ὃν περιείχε. Δὲν ἠθέλην ὁ ἐραστής τῆς νὰ τὴν παραγνώριζῃ καὶ ἐθεώρει ὡς ὕβριν τὴν ὑπόνοιάν του μόνον ὅτι ἔδωκεν αὐτῇ τὸν λόγον τῆς ἵνα κατόπιν τὸ μετανοῇ.

Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο, ὅτι μεθ' ὅλα, μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας ἐπιστολάς, μετὰ τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ὁ ἐφήμερός της ἐραστής τῇ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν τῆς, μετὰ τὸν ἀναγκαστικὸν τέλος ἀποχωρισμόν, δι' ὃν ὑπέφερε, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ, ἔμελλε νὰ τὸν ἐπανεύρῃ.

Καθ' ἐκάστην, εἰς τοὺς μονήρεις τῆς περιπάτους περιέμενε νὰ τὸν ἔβλεπεν ἐμφανιζόμενον ἐν ᾧ ἔκαμπεν ὁδὸν τινα.

Εἰς ἕκαστον ταχυδρομεῖον περιέμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ γραμματοκομιστοῦ, ἐλπίζουσα εἰδῆσίν τινα.

Αὐτὸ ἦτο τὸ μυστικόν τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἵνα κρατῇ τὴν μύμην τῆς εἰς Ζονσέρην.

Ὁ Γεωργίος Δαμβέρτος δὲν ἤλθε καὶ δὲν ἔπεμψεν ἐπιστολάς.

Ἀπεφάσισε τότε νὰ προσφύγῃ ἐκ νέου εἰς τὸν φίλον τῆς Καμπεϋρόλ.

Ἐπανελημμένος ὁ ταγματάρχης ἔκαμνε βραχείας ἀπουσίας, ἐπὶ προφάσει οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων κληρονομίας, ἥτις τῷ ἐπιπτεν οὐρανόθεν καὶ ἦν ὥριλε νὰ κανονίσῃ.

Ἐν ταῖς μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναί συνομιλίαις του, ἔκαμνεν ὑπανιγμούς περὶ προσεχούς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως του.

Διόλου παραδοζὸν νὰ ἐγκατέλειπε τὸ Πρεϊλλὺ καὶ τὴν ἐν Βρένῃ πελατεῖαν του, πρὸς μεγάλην του λύπην, διότι ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ταπεινὴ αὐτῇ καὶ ἀφανὴς ζωὴ τῷ ἤρμοζεν, ὅτι οὐδὲν τὸν εἴλκυεν πρὸς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς ἀγρότας του τῆς Ζονσέρης, Βρέιλ καὶ λοιπῶν μερῶν.

Δὲν ἀπεθῆλλοντο εὐκόλως ἑξῆς δέκα ἐτῶν, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! καὶ ἐκολακεύετο ὅτι φίλους μόνον ἠρίθμει ἐν τῷ τόπῳ.

Ἀλλὰ, ἐξ ἄλλου, ἠδύνατο νὰ ἦτο ἀναίσθητος πρὸς τὴν ἀγχρότητα τῆς δουκίσσης, τὴν ὑπόληψιν ἣν τῷ ἐξεδήλου ;

Τὸν συνείθιζον κακῶς ἐν Ζονσέρῃ καὶ ἤρχισε νὰ λαμβανῇ ἑξῆς πολυτελεστέρας. Ὁ Χρυσὸς Ἡλῖος θὰ τὸν ἐστενοχώρει, τὸ ὠμολόγει, μετὰ μῆνας ὅλους τοιούτων ἀπολαύσεων.

Εἶχε πρὸ πάντων ἐκεῖ τὴν ἡγαπημένην του πελατεῖαν, τὴν προσφιλεῖν του Λευκὴν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαρνῇ.

Εὐτυχῆς λοιπὸν εὐκαιρία τῷ ἐπέτρεπε, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὥραν ἐπεβάλλετο ὁ ἀποχαιρετισμός, νὰ ἐγκαταστή εἰς Παρισίους καὶ διαγῇ ὡς εἰσοδηματίας, δυνάμενος νὰ ζῇ καὶ περιφέρεται ἀργὸς μὲ ὅλας του τὰς ἀναπαύσεις.

Τοῦτο μόνον δὲν ὠμολόγει εἰς τὴν νεάνιδα, ὅτι ἡ κληρονομία, περὶ ἧς ὠμίλει, τῷ προήρχετο ἀπὸ τῆς δουκίσσης.

Ἡ κυρία λα Ρὸς Βιλλὰρ εἶχεν ἀμείψει τὸν ζῆλόν του, ὡς εἶχεν ὑποσχεθῇ, βασιλικῶς !

Ὁ Καμπεϋρόλ εἶχεν ἀποταμιεύσει διακόσια ὅλα χιλιάδραχμα γραμμάτια καὶ ἡ δούκισσα τῷ ὑπέσχετο ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ περιωρίζετο ἕως ἐδῶ.

Πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος, ὁ ταγματάρχης, ὡς ἀληθὲς κυνάριον ! Ἡ δούκισσα ἄλλως εἶχε τὴν ἀνάγκην του διὰ

τὸ μέλλον. Τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὰ σχέδιά του, ἡ μάλλον εἶπεν, ἡ μεταλλαγὴ αὐτῇ διαμονῆς εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων συμφωνηθῇ μεταξύ των.

Ἐν συντόμῳ, ἤθελε νὰ τὸν ἔχη πρόχειρον.

Ἀκαμπτος εἰς ὅ,τι ἀπεφάσισεν, ἡ Ἰταλὶς δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀνακαλοῦσι τὸ ἀπαξ ὑπ' αὐτῶν πραχθέν. Ἡ ὑπερφημία της δὲν τὴν ἔφρινε νὰ ὁμολογήσῃ, οὐδ' εἰς τὴν ἐγγονὴν της ἔτι, ἐν σφάλμα, πλέον τι ἢ σφάλμα, τὸ ἐγκλημα, ὃ εἶχε διαπράξει. Καὶ ἐν τούτοις ἐταράσσεται ἐνδομύχως δι' αὐτό! Ἡ ψυχὴ της ἦτο ἐσκληρημένη ἐκ τῶν δοκιμασιῶν, ἀλλὰ δὲν τηρεῖ τις ἀτιμωρητὴ τοιοῦτο βάρος εἰς τὴν συνειδήσιν. Τὰ ἄθῳα ἐκεῖνα τέκνα, τ' ἀποσπασθέντα τῆς μητρός των, καὶ ἀφεθέντα εἰς τὰς περιπετείας τοῦ μέλλοντος, πολλὰς κρυφίας ταραχὰς τῇ προὔξενουν.

Συχνότατα, ἤδη, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὃς εἶχε διέλθει, ὅτε ὁ μαινόμενος ἄνεμος τοῦ Μαρτίου ἔπνεεν ἐντὸς τῶν εὐρέων καὶ ἐρήμων διαδρόμων, σείων τὸ κτίριον ἐκ θεμελίων, ὅτε οἱ ἀνεμοδείκται ἔτριζον ἐπὶ τῶν στεγῶν σειόμενοι ὑπὸ τῆς καταιγίδος, ἐνόμιζεν ὅτι προσέβαλλον τὰ ὧτά της οἱ θρῆνοι τῶν εἰς ξένας χεῖρας παραδοθέντων δύο ἀποκλήρων τῆς τύχης.

Ὁ πύργος τῆς Ζονσέρης τῇ εἶχε καταστῆ μισητός, καὶ φρίσσουσα ὑπεχώρει εἰς τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις τῆς ἐγγονῆς της.

Ἐσπευσε νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς μονήρεις ἐκείνους τόπους, διότι ἦτο ὅλως ἐγγὺς τῶν ἀναμνήσεών της, ὃς τὰ πάντα ἐκεῖ ζωηρῶς τῇ ἀνεπόλουν.

Καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀνάγκην τῆς διαχυτικῆς εὐθυμίας τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ καὶ τῶν ἐγκαρδιώσεών του.

Αὐτὸς μόνος ἦτο ἐπιφορτισμένος παντὸς τοῦ ἀφορῶντος τὰς δύο ἐγκαταλελειμμένας.

Ἐν τῇ τυφλῇ τῆς ἐμπιστοσύνης, καὶ ἵνα τὰς ἀπομακρύνῃ τῆς σκέψεώς της, ἡ δούκισσα τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει συνάλλαγμα ἀποφύρον ὅκτῳ χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, προωρισμένον διὰ τὰς ἀνάγκας ἐκείνων καὶ διὰ προίκισίν των, ὅτε θὰ ἤρχοντο εἰς ἡλικίαν.

Τὸ ποσὸν ἦτο δι' αὐτὴν ἀσήμαντον. Δι' ἐκεῖνον πειρασμός.

Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὸν ὑποπτεύεται;

Οὔτε ἡ μάμμη οὔτε ἡ ἐγγονὴ ἔτρεφον ἐνδοιασμοὺς περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ θελκτικοῦ Καμπεϋρόλ.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἦτο ὁ θεὸς των.

Ἐσπέραν τινά, περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀτὸς ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν πύργον ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Πρεϊλλύ, ἡ Λευκὴ ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς ἀμάξης του, διὰ μέσου τοῦ κήπου.

Πανταχόθεν ἀνεδίδετο ὁ χυμός. Τὰ νέα φύλλα ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν δροσεράν των βλάστησιν· αἱ ἡνθισμέναι πασχαλιαὶ ἠρωμάτιζον τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἡ χλόη ἐξήπλου πέραν τὴν λείαν ἐπιφάνειάν της.

— Πῶς νὰ μὴ ἀναζήσῃ τις; εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Σὰς τὸ εἶχον προαγγεῖλει. Ἐμελλον νὰ ἐπανέλθουν διὰ σὰς αἱ ὥραιαι ἡμέραι ὡς διὰ τὴν φύσιν. Ἰδοὺ αὐταί.

Ὁ ἐξαίρετος ἱατρός ἤρχιζε νὰ καταντᾷ ποιητικός.

Ἡ νεάνις ἐστέναζεν, ὀλίγον προσέξασα εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ ἵππος ἐζευγμένος εἰς τὸν δίφρον, πάντοτε ἀτημέλητον μεθ' ὅλον τὸν νέον ὄλβον τοῦ κατόχου του, περιέμενεν ἐν ὑπομονῇ εἰς τὰ πέραν.

Ἡ Λευκὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ φίλου της Καμπεϋρόλ μὲ ἔκλυσιν πλειοτέραν τῆς συνήθους.

Εἶχε τι νὰ τὸν παρακαλέσῃ, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ἐκφράσῃ.

Ὁ ταγματάρχης τὴν ὑπεδοθήσεν εἰς τοῦτο ὁμοίως πρὸς ἐξομολογητὴν, καὶ ἐπαίξε θαυμασιῶς παρὰ τῇ νέᾳ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξομολογητοῦ.

— Ἰδωμεν, εἶπε μὲ τόνον συμπαθείας ὅλως ἐνθαρρυντικόν, μὲ κάμνετε καὶ φοβοῦμαι, πειρασμέ!

— Σεῖς ἱατρέ!

— Ἐγώ, βεβαίως.

— Καὶ διατί;

— Διότι στερεῖσθε ἐμπιστοσύνης, ἀπλούστατα. Ἰδοὺ ὅτι τὸ λέγω ἐπὶ τέλους. Δὲν γνωρίζω τί πρέπει νὰ πράξω διὰ νὰ ἀξιωθῶ αὐτῆς, τιμίως σὰς λέγω!

— ὦ! ἱατρέ.

— Εἰσθε ἀνυπότακτος, δαίμονα! Ἐγὼ εἶμαι ὁ τύπος τῆς εἰλικρινείας· εἶνε ἐλάττωμα, ἀλλὰ τὸ ἔχω, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν μεταβάλλεται τις. Τί τρέχει πάλιν;..

— Ἀλλά...

— Ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου σὰς βλέπω νὰ ταλαντεύεσθε, χωρὶς ν' ἀποφασίζετε ν' ἀνοίξετε τὸ στόμα. Ἰδωμεν... τόσον λοιπὸν εἶνε δύσκολον νὰ ὁμολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν καλὸν φίλον Καμπεϋρόλ! Μήπως δὲν εἶνε ὁ αἴτιος τῶν μυστικῶν;

Προσέθηκεν οἰκείως μὲ πατρικὸν μειδίαμα·

— Λέγετε.

— Ὁὐκ ὑπάγητε εἰς Παρισίους...

— Μεθαύριον.

— Μοὶ προσφέρετε μίαν ἐκδούλευσιν;

— Εἶνε τὸ καθήκον μου.

— Μεγάλην!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

— Τὸ Βασσὺ δὲν ἀπέχει μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Τῷ ὄντι.

— Μίαν ὥραν μὲ τὸ λεωφορεῖον.

— Ἀπλὸς περίπατος. Ἐπειτα;

— Λοιπὸν! Ἡθελον...

— Τί;

— Νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν.

— Ἀ! ἐπέπεν ὁ ταγματάρχης μὲ βλέμμα διερευνητικόν, ἀλλὰ πλήρες ἐπιεικειᾶς, ἡ πτωχή μας καρδιά δὲν ἐθεραπεύθη λοιπὸν ἀκόμη... ριζικῶς;

— Ὅχι καθ' ὁλοκληρίαν, ἱατρέ.

— Τὸ ἐνόμιζον, ναί, τῷ ὄντι, τὸ ἐνόμιζον, ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἶνε ἀλλόκοτοι. Ὅσῳ πλείοτερον τὰς βασανίζει τις, τόσον τῷ ἀφοσιοῦνται. Ἐξακολουθεῖτε.

Ἡθελον λοιπὸν, κάτω ἐκεῖ, ὑπὸ ἐχεμύθειαν...

— Τὸ ἐννοῶ καλῶς!

— Νὰ εὐρίσκετε μέσον ἀσφαλές, ἐπιδέξιον, νὰ μάθητε περὶ αὐτοῦ... καὶ θὰ τὸ εὕρητε, δὲν ἔχει οὕτω; Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σας... πότε;

— Ἐντὸς πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν... ἐντὸς ἐβδομάδος τὸ πολὺ!

— Ὁὐκ μοὶ εἶπητε ὅ,τι ἐμάθετε.

— Αὐτὸ μόνον;

— Αὐτό.

— Καμμίαν ἐντολήν;

— Καμμίαν.

— Περιφῆμα, νὰ πάρῃ ἡ εὐχή!

Ἀνῆγειρε τοὺς χονδρούς του ὤμους διὰ κινήσεως, ἐν ἣ ἐξεδηλοῦτο ὅλη ἡ πρὸς τὴν ἱκετεύουσαν ἀδυναμία του.

Ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ἵππον, ὅστις ἐχρεμέτισε φιλικῶς.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἵππου ἵστατο ἱπποκόμος τῆς Ζονσέρης, ἵνα συγκρατῇ τὴν ζωηρότητά του, πρόνοια ὅλως περιττή, διότι ὁ Καμπεϋρόλ ἠδύνατο νὰ παρὰσχῃ τὰς περιθάλψεις του εἰς μίαν ὁλόκληρον οἰογένειαν, χωρὶς ὁ ἔξω περιμένων ἵππος του νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἀνυπομονησίας.

Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίῳ διηρώτα τὸν ταγματάρχην μὲ βλέμμα πλήρες ἀγωνίας.

Ἐκεῖνος τῇ ἐθλίψε τρυφερῶς τὴν χεῖρα, ἣν θωπεύων αὐτὴν μεταξύ τῶν ἰδικῶν του.

— Ὁὐκ γίνῃ, εἶπε ταπεινοφῶνως θὰ γίνῃ, λόγον τιμῆς!

Καὶ εἰς τὸ οὗς τῆς νεάνιδος προσέθηκε :

— Τί θὰ ἔλεγεν ἡ μάμμη ;... Καλὴν ἐντάμωσιν !

Ἀνέβη τὸν δίφρον, ἐκάθησεν ἐπὶ καλοῦ δέρματος μαύρου προβάτου δωρηθέντος παρὰ τινος ἀγροτικοῦ πελάτου, ἐτυλίχθη ἄνωθεν τοῦ δέρματος διὰ τοῦ σκεπάσματος τοῦ δίφρου, καλὴ πρόνοια κατὰ τῶν ρευματισμῶν, ἐχαίρεισε διὰ φιλικοῦ νεύματος τὸν ἱπποκόμον, ἐφιλοδώρησε μειδίαμα πρὸς τὸν Ζιλ Πουρσαίν, ὅστις παρίστατο μακρόθεν εἰς τὴν ἐπίβασίν του καὶ ἐπανελάβε τὴν εἰς Πρεῖλλῦ φρουσαν διὰ μέσου τῶν φυτειῶν, ματαξὺ τῶν ὁποίων αἱ ἐκχειλίζουσαι λίμναι ἄφινον κατ' ἀποστάσεις πλατεῖς λάκκους λιμναζόντων ὑδάτων, μὴ ξηρανομένων οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου.

Ἡ πεδιάς διεγέλα, ἀλλ' ὄχι ὅσον ἡ σκέψις τοῦ ἱατροῦ. Τὰ πάντα δι' αὐτὸν ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Ἀπὸ τῆς ἐν τῷ τόπῳ ἀρίξεως τῶν κυριῶν τῆς Ζωνσέρης, ἐβλάδιζεν ἐντὸς ὀνείρων.

Αὐτὸς ὁ ἐστερημένος ὀβολοῦ, ὁ ζωοφυτῶν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὁ ἐκτεθεὶς εἰς ποινικοὺς κινδύνους, ἔπλεε τῶρα ἐντὸς ἀληθοῦς χλιδῆς.

Ἐπήγαιεν εἰς Παρισίους ὡς κεφαλαιοῦχος, διὰ νὰ τοποθετήσῃ τὰ κεφάλαιά του. Ὁργὴ τῆς ὀργῆς !

Διακοσίαι χιλιάδας φράγκων καὶ πλέον εἶχεν ἤδη ἀποταμιεύσει, ἀλλὰ διακοσίαι χιλιάδες ἀποφέρουσιν εἰσόδημα ὄχι τόσῳ σημαντικὸν διὰ τὴν σήμερον.

Δύναται μὲ αὐτὸ νὰ ζῇ τις ἐν ἀνέσει εἰς Πρεῖλλῦ, καὶ τὸ Πρεῖλλῦ, δὲν ἤρεσκε πλέον εἰς τὸν ἱατρόν.

Τὸ Πρεῖλλῦ, μία ἐλευσινὴ τρύπα, διάβολο !

Ἀσήμαντα πράγματα λοιπὸν κατεῖχε.

Διηνοίγετο ὅμως πρὸ αὐτοῦ στάδιον ἐνεργείας.

Ἐν πρώτοις τὸ ἐξ ὀκτῶ χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ὃ ἡ δούκισσα, ὑπὸ τὸ κράτος γοητείας διατελοῦσα μεθ' ὅλον τὸ φύσει ὑποπτὸν τῆς, εἶχεν εἰς αὐτὸν διαπιστευθῇ, τῷ ἐκέντα τὴν ὄρεξιν.

Ρίπτων τὸ δίκτυον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὠραίου πτηνοῦ, ἐδιπλασίαζε τὸ κεφάλαιόν του.

Βεβαίως, ἵνα τὸ ἰδιοποιηθῇ, θὰ διέπραττε πλείονας τῆς μιᾶς καταχρήσεις ἐμπιστοσύνης. Θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία, πρᾶξις ἀξία μαστιγώσεως, ἡ ἀπογύμνωσις δύο ἀτυχῶν πλασμάτων, τόσον ἕως τῶρα δοκιμασθέντων ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης.

Θὰ τὰ ἀπεγύμνου τοῦ μόνου αὐτῶν πόρου, θὰ τὰ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἀθλιότητα.

Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον. Ἀπέμενεν ἡ δούκισσα, ἥς ἡ τρομερὰ ὀξυδέρκεια ἀνησύχει τὸν ταγματάρχην.

Ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἔζη, πῶς ἡδύνατο ν' ἀποκαλύψῃ αὐτὸν ἐνώπιόν τῆς ὡς τοιοῦτον κακοῦργον ;

Ἐὰν οἱ ἄλλοι ἡγνούν τὰ διατρέξαντα, ἐκείνη τὰ ἐγνώριζεν.

Ἡ γράφια λοιπὸν καθίστατο πρόσκομμα, καὶ ἐκ προσκόμματος δυσκόλως ἀπαλλάσσεται τις.

Πῶς νὰ κάμῃ ;

Ἡδύνατο νὰ περιμένῃ ; δὲν ὑπῆρχε βία.

Τὸ μόνον ὅπερ ἐσκέπτετο ἤδη ὁ ἱατρός, ἦτο τὸ ἐξ ὀκτῶ χιλιάδων εἰσόδημα καὶ ὁ πειρασμὸς τῷ ἐφαίνετο ἀκατανίκητος.

Καὶ κατόπιν, τὸ κυριώτερον, ὑπῆρχε τὸ συνοικέσιον τοῦ Βωνοῦ, τὸ μέγα κέρδος, τὸ ἐξ ἑκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον, οὗ τὴν ἐγγύησιν ἐκράτει ὁ Καμπεϋρόλ ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας.

Ἦτο ἡ οὐσιώδης ὑπόθεσις, τὸ σοβαρὸν μέρος, ἡ ἐπιχειρήσις, ἥτις ἔπρεπε νὰ διεξήγετο καλῶς, ἀλλ' ἡ στιγμή δὲν εἶχεν ἔτι ἐπέλθει.

Ὁ ἱατρός ἔκρινεν ὅτι ἦτο ἀκόμη ἐνωρίς, διότι αἱ λύπαι τῆς νεάνιδος δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπουλωθῇ.

Συνάμα, τὸ σχέδιον τῶν δύο συνεταίρων εἶχεν ἐξ ὅλο-

κλήρου χαραχθῇ καὶ ἡ περίστασις θὰ παρουσιάζετο σήμερον ἢ αὔριον, ἐνωρίς πάντοτε.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐκολακεύετο διὰ τὸ πρᾶγμα. Δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἐφ' ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγνώριζε πῶς νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ.

Ἐνφ' ὁ δίφρος ἔβαινε πρὸς τὸ Πρεῖλλῦ, ὁ κύριος ἐστάθμιζε τὰς εὐχὰς του καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ποσὰ ἐνούμενα ἐπλησίαζον τὸ ἑκατομμύριον, καὶ ἐν ἑκατομμύριον τόσον εἶνε σύνηθες διὰ πτωχὸν ἱατρὸν τοῦ χωρίου. ὅσον βροχὴ ὀρτύγων ὀπτῶν ἐπὶ πλήθους πεινῶντος. Ὁ Καμπεϋρόλ ὑπελόγιζε νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτε νὰ τῷ διαφύγῃ.

Φθάσας εἰς Πρεῖλλῦ, ἐπέδειξε πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως ὅψιν λαμπροτέραν τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου.

Ἐσήμαινεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Ὁ φίλος Βικτωριανὸς περιέμενεν ἡσύχως καθήμενος ἐπὶ τινος ξυλίνου θρόνου, πρὸ τῆς προσόψεως τοῦ πανδοχείου.

— Ἀργοπορεῖτε, ταγματάρχα, εἶπε. Πόθεν ἔρχεσθε ; Ὁ ἵππος σας εἶνε κᾶθιδρως ! Θὰ ἐκάματε καλὸν δρόμον ;

— Ἀρετὰ καλόν. Καὶ αὔριον θὰ κάμω ἄλλον ἀκόμη μακρότερον.

— Διάβολο !

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σκτωροῦ νὰ εὔρω τὸ τραῖνον.

— Διὰ Παρισίους ;

— Διὰ Παρισίους, Βικτωριανέ ! Διὰ Παρισίους, φίλε μου !

— Δὲν συμμαζεύεσθε πλέον. Τί πηγαίνετε νὰ κάμετε εἰς Παρισίους ;

— Νὰ διασκεδάσω.

Ὁ Βικτωριανὸς δὲν ἦτο ἐκ τῶν διδόντων πίστιν εἰς τὰ τοιαῦτα.

— Ἐχετε ὑποθέσεις, ὁμολογήσατέ το, εἶπεν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἦτο εὐδιάθετος. Αἱ ἀπόψεις τοῦ μέλλοντος τῷ προσεμεδίω. Ἐξεκομβώθη καὶ ἀπήντησε :

— Μίαν μόνον ἔχω, ἀλλὰ εἶνε καλὴ, σατανᾶ !

Ὁ γραφεὺς ἦτο ἐχέμυθος, ἀλλὰ δυσπιστος. Ἀφ' ἧς ἔκαμε τὸ εὐρημά του ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ταγματάρχου, τὸ πνεῦμά του εἰργάζετο.

Ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ πόσον σπάνια ἦσαν ἐν αὐτῇ τὰ λουδοβίγια.

Ἄνευ τινος θορύβου, ἐπληροφορεῖτο κατ' ὀλίγον, συνέλεγε λεπτομέρειαν ἐπὶ λεπτομερείας, ταξινομῶν αὐτὰς ἐπιμελῶς καὶ οὐδὲν ἀφίνων ν' ἀπολεσθῇ. Τοῦτο τόσῳ μᾶλλον τῷ ἦτο εὐκόλον, καθόσον πανταχοῦ σχεδὸν εἶχε γνωριμίας, ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ εἰσπράκτορος, μεθ' ἧς συνδιελέγετο καθ' ἐσπέραν παρὰ τὴν ἐστίαν ἢ ὑπὸ τὴν σκιάδα τοῦ κήπου· εἰς τὰ ὑποστατικά, καὶ εἰς τοὺς φύλακας, οἵτινες τὸν συνεβουλεύοντο ὁσάκις εἶχον νὰ κινήσωσι δίκην τινά.

Οὐδένα ἔκαμνε θόρυβον. Οἱ ὡς ἱκτίδος ὀφθαλμοὶ του ἐθεώρουν τὰ πράγματα κατὰ βάθος, χωρὶς νὰ προδίδωσι τοιοῦτόν τι, καὶ αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων, ἃς ὁ Καμπεϋρόλ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον, τῷ εἶχον κινήσει τὴν προσοχήν.

Τὰ εἰς Παρισίους ταξίδια τοῦ Καμπεϋρόλ ἐδιπλασίαζον τὴν περιέργειαν τοῦ γραφέως.

Τί ἤθελε λοιπὸν τόσον συχνὰ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ πόθεν ἐπορίζετο χρήματα διὰ πορείας τόσον δαπανηράς ;

Ὁ Βικτωριανὸς διέβλεπε μυστήριον καὶ ὁσάκις αὐτὸς ὁ ξηρὸς καὶ κατίσχυος γραφεὺς ὡφραίνεται θήραμά τι, οὐδέποτε ἀπεπλανᾶτο, ἀλλ' ἔφθανε μέχρι τῆς κρύπτῃς του.

Ὁ Καμπεϋρόλ δὲν ἡγνόει ὅτι ἱχνηλατεῖτο καὶ ὁ ἱχνηλάτης κύων ἦτο ἄνευ φωνῆς.

Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ γραφεὺς ἠρώτησε :

- Θ' ἀπουσιάσητε ἐπὶ πολὺ, ταγματάρχᾳ;
- Τρεῖς ἕως τέσσαρας ἡμέρας.
- Θὰ ἴδῃτε τὸν φίλον σας;
- Ποῖον φίλον;
- Τὸν κύριον Βωνοᾶζ.
- Πιθανόν.
- Ἐμπορεῖτε νὰ τῷ διαβιβάσητε κᾶτι;
- Πρὸς χάριν σας, Βικτωριανέ.
- Θὰ μοῦ φέρετε τὴν ἀπάντησιν;
- Μετὰ χαρᾶς.

Ὁ Βικτωριανὸς ἐχάρη πολὺ, διότι ἐξοικονομεῖ οὕτω τὰ ἐξόδα τῶν ταχυδρομικῶν, ὥς ἐὰν ἐκέρδισε λαχεῖον.

Ἐπρόκειτο περὶ χρεῶν, καὶ τοῦ Βωνοᾶζ τὰ χρέη ἦσαν ἀναρίθμητα.

— Καὶ αἱ κυρίαι τῆς Ζοντέρης σκοπεύουν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ μένουν εἰς τὸν τόπον; εἶπε.

— Δὲν πιστεύω.

— Ἡ δεσποινὶς ἦτο ἀσθενής;

— Τώρα εἶνε καλὰ... Ἡ δούκισσα θὰ ταξειδεύῃ... ἐντὸς ὀλίγου... διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

— Περιφημος πρακτικὴ διὰ σᾶς, ἱατρί.

— Ὅχι κακὴ, καὶ περιποιήσεις! Ποῖοι λοιπὸν ἔλεγον ὅτι ἡ γραία κυρία εἶνε δυστροπος; Καλὴ ὥς ἄρτος καὶ μαλακὴ ὥς πρόβατον!

Ὁ Βικτωριανὸς οὐδὲν ἀντεῖπε.

Τὴν ἐπαύριον, πράγματι, ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ, ἔχων ἑτοιμον τὸν ταξειδιωτικὸν τοῦ σάκκου περιέμενε τὴν ἄμαξαν, ἥτις θὰ τὸν ὠδήγει εἰς Σατωροῦ, ὅτε ἀφίκετο ὁ γραφεὺς, κρατῶν φαῖον φάκελλον πλήρη χαρτίων.

— Ἰδοῦ, εἶπε διὰ τὸν κόμητα. Εἶνε ἀριθμοί. Ἄς τοὺς παρατηρήσῃ καὶ ἂς κάμῃ καμμίαν ἐπιχείρησιν ἐπικερδῆ... ὑπανδρευόμενος, ἐπὶ παραδείγματι... καιρὸς εἶνε. Ἐπειτα, αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν ἴδιον. Κατευόδιον, ταγματάρχα.

Τὸ ὄχημα ἔφθανεν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ἀθλία κιτρίνη ἄμαξα ἐξηθροωμένη, ἣν ἔσυρε ζευγὸς ἵππων κατίσχων, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ζωεμπόρου, ἐλεινῶν ἵππων, οὕτινος αἱ ὑποθέσεις ἐβαινον ἀρκετὰ κακῶς.

Ὅλοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σατωροῦ ἐγνώριζον τὸν Λεονάρδον. Δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ καπηλεῖον, εἰς δὲ νὰ μὴ συνέκρουσε μετ' ἄλλων ποτήριον οἴνου πλέον ἢ ἑκατοντάκις, ἢ ὅπου νὰ μὴ ἐτύγχανεν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς.

Ὁ Λεονάρδος ἦτο βραχύσωμος ὥς ὁ Καμπεϋρόλ, ἀλλὰ τόσον ξηρός, ὅσον ὁ ἄλλος παχὺς καὶ σωματώδης, τόσον νευρώδης, ὅσον ὁ Καμπεϋρόλ ἦτο λιπαρός. Κατὰ τοῦτο μόνον ὁμοιάζον, ὅτι ὁ ἄμαξηλάτης ἦτο ἐπίσης πανοῦργος ὥς ὁ ἱατρός, ἐπίσης διαχυτικὸς ὅσον ἐκεῖνος. Ἀλλ' ἡ φαιδρότης τοῦ πτωχοῦ ἄμαξηλάτου ἦτο ἀγαθὴ καὶ ἐλευθερά καὶ δὲν ἐκρυπτεν ὑστεροβουλίας ὥς ἡ τοῦ ἄλλου.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὁ γραφεὺς συνέλαβε μίαν ἰδέαν.

— Λεονάρδε τῷ εἶπεν, ἔρχεσαι νὰ με ἴδῃς ἅμα ἐπιστρέψῃς;

Ὁ Λεονάρδος τὸν ἠτένισε μετ' ἀνησυχίας.

Εἶχε δανειστὰς πολλοὺς. Ἴσως τινὲς τούτων εἶχον μεταβῆ νὰ συμβουλευθῶσι τὸν γραφέα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Βικτωριανέ, εἶπε μὲ ὕψος δύσθυμον.

Ὁ γραφεὺς προσέθηκεν ἵνα τὸν καθησυχάσῃ:

— Ἐχω μίαν μικρὰν πρότασιν νὰ σοὶ κάμω... μίαν καλὴν.

— Εἰς ἐμέ;

— Εἰς σέ.

— Τί εἶνε;

— Θὰ τὸ μάθῃς.

— Ἄν μπορούσε νὰ με ξελασπώσῃ, θὰ ἦτο θαῦμα!

— Ἴσως.

— Εἰσθε ἑτοιμοί, γιαντρί; ἠρώτησεν ὁ Λεονάρδος τὸν

ταγματάρχην, ὅστις ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἄμαξης, ὀπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ ἡνιόχου.

— Ναί, ἔμπρός.

Ὁ Λεονάρδος παρώτρυνε δι' ἐπιφωνήσεως τοὺς ἵππους τοῦ, μαστιγῶν τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ γηραιὸν ἵππον, ὅστις εἶχε γνωρίσει ἡμέρας καλλιτέρας.

— Τεμπέλη! ἐπεφώνησεν ἐκ νέου ἐν εἵδει παρωτρύνσεως, δὲν μελέτησες γιὰ παπᾶς!

Ὁ πτωχὸς ἵππος ἔτεινε τὸν τράχηλον πρὸς τὸ περιδεραιὸν τοῦ καὶ ἡ ἄμαξα ἐτέθη εἰς κίνησιν.

Ὁ Βικτωριανός, σύννους πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ τοῦ ἱατροῦ, ἐσκέπτετο.

— Ὁ Λεονάρδος εἶνε νοήμων. Κᾶτι θὰ ἔχῃ ἀκούσει αὐτός, θὰ τὸ μάθω.

Δὲν ἠπατάτο.

Οὐδὲν εὐαρεστότερον διὰ τὸν μεταπράτην τοῦ νὰ τῷ προτείνῃ τις μίαν καλὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ ἄμαξα τοῦ Σατωροῦ ἐπέστρεψε τὴν ἐπιούσαν εἰς Πρετλλὺ περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ Λεονάρδος περιέμενε τὴν ἀπὸ τοῦ «Χρυσοῦ Ἡλίου» ἐξοδὸν τοῦ Βικτωριανοῦ μετὰ τὸ πρόγευμα.

Ὁ γραφεὺς τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ οἶκμά του, οἰκίσκον ὅμοιον περίπου πρὸς τὸν τοῦ ταγματάρχου καὶ περιελθόντα αὐτῷ ἐκ κληρονομίας.

Ἀφοῦ οἱ δύο ἄνδρες εὐρέθησαν ἐκεῖ κεκλεισμένοι, ὁ Βικτωριανὸς ἔλαβε τὸν λόγον:

— Εἶσαι ἀγαθὸς καὶ ὑπομονητικὸς, εἶπε· θέλω τὸ καλόν σου. Ὁ χρυσὸς δὲν εἶνε τόσον ἀφθονος εἰς τὰ θυλάκια μας πρὸς τὸ παρόν, αἱ;

Ὁ ἄμαξηλάτης ἀπήντησε διὰ στεναγμοῦ.

— Ἐπεφορτίσθην τὴν ἐκποίησιν ἐνὸς μικροῦ κτήματος, εἰς τιμὴν μηδαμινήν, ὑπέλαβεν ὁ Σαγκῶ καὶ ἐσκέφθην εἰς σέ.

Ἡ ὄψις τοῦ Λεονάρδου ἐπορφυρώθη.

— Γνωρίζετε καλὰ πῶς οὔτε εἰκοσι τάλληρα δὲν με πιστώνει κανεὶς ἔς τὸν τόπον, εἶπε.

— Τὸ γνωρίζω.

— Τότε, μὲ περιπαίζετε!

— Κανένα δὲν περιπαίζω, ὅλοι τὸ ὁμολογοῦν, καὶ πολὺ μᾶλλον σέ.

— Ἀλλὰ τότε ;...

— Ἐχω κατὰ μέρος ὀλίγα χρήματα, ὅχι πολλὰ... θὰ σοὶ δανείσω...

— Σεῖς, κύριε Βικτωριανέ!

— Ἐγώ. Θέλω νὰ σέ ἀπαλλάξω τῆς δυστυχίας... Εἶνε ἡ ἰδέα μου... Πρόκειται περὶ τοῦ κτήματος τῆς χήρας Ρουλλάνδου.

Ὁ Λεονάρδος ἦτο ἐμπειρογνώμων.

— Νὰ πᾶρῃ ἡ εὐχή! εἶπε, κτῆμα σπουδαῖο!

— Καὶ καταλληλότατον διὰ σᾶς.

— Βέβαια, ἀλλὰ...

— Μὲ ἐξάκωσια φράγκα κατ' ἔτος, θὰ ἔχετε τὸ κτῆμα τὸ ὅποιον θὰ σᾶς δίδῃ νὰ ζῆτε, ν' ἀνατρέφετε τὴν οἰογένην σας καὶ νὰ συντηρῆτε τὰ ζῶά σας... Σᾶς τὸ κάμνω δῶρον.

Οἱ ῥῶθινες τοῦ ἄμαξηλάτου διηνοίγοντο.

— Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγίνετο αὐτό, εἶπε στεναζών.

— Δύναται, ἐὰν θέλω. Ἡ χήρᾴ ἐμὲ μόνον ἀκούει, καὶ ἔπειτα εἰς οὐδὲν εἶνε ἐκτεθειμένη ἂν ἐγὼ ἐγγυηθῶ διὰ σᾶς.

— Ἀ! κύριε Βικτωριανέ, ἂν τὸ κάμετε... θὰ μᾶς σώσετε!

— Ἐν πρώτοις ἐσκέφθην διὰ τὸν ταγματάρχην, ἀλλ' αὐτὸς ἤρχισε καὶ κάμνει τὴν τύχην του δὲν εἰσεύρω ποῦ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ χρήματα τὸν ἐπλημύρισαν καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ τὸν συντρέχουν. Θὰ ἦτο ἀγαθοεργία ἐπὶ ματαίῳ!

Ὁ Λεονάρδος ἐπληροῦτο φειδρότητος ἀπροσδοκήτου.

Ὁ γραφεὺς πρῶγματι τῷ ἐχορήγει μικρὰν περιουσίαν ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Ἐσκέπτετο εἰς τὴν χαρὰν τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ τῶν οἰκείων, ὅτε θὰ τοῖς διεβίβαζε τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν εἰδησιν.

— Ὁ Βικτωριανὸς ἔριψε τὸ δίκτυ του.

— Λέγε λοιπόν, Λεονάρδε, εἶπε.

— Τί;

— Κάτι ἑκτακτον θὰ συνέβη εἰς Ζονσέρην. Παρετήρησες ὅτι ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔχει ὀλοτελῶς μεταβληθῇ;

— Αὐτὸ φαίνεται φανερά, εἶπεν.

— Αὐτὸς ὅστις δὲν μετετοπίζετο ἀπὸ τὸν «Χρυσὸν Ἥλιον» καὶ τὰ μαγειρεῖά του, ὅπου περιεργάζετο τὰς χύτρας τοῦ Γιροννέτου, εἶνε εἰς ἀένανον κίνησιν, πότε εἰς Ζονσέρην, πότε εἰς τὸ Βρέιλ. Ἴδου ὅτι τρεῖς φορές ἔως τώρα ταξιδεύει εἰς Παρισίους.

— Ὁ Λεονάρδος ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων του.

— Τρεῖς, σωσταίς, εἶπε, καὶ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο...

— Τί ἀκόμη;

— Σκοπεύει, λέγει, ν' ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ.

— Χώ! χῶ! διὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς ἐκεῖ, ἀπαιτοῦνται χρήματα.

— Φαίνεται πῶς δὲν τοῦ λείπουν.

— Ἴσως καυχᾶται ὅτι ἔχει.

— Διόλου!

— Πῶς τὸ ὑποθέτεις;

— Εἶδα!

— Ἀλλὰ τί πάλιν;

— Πορτοφόλια γεμάτα ἀπὸ γραμματίαι, χαρτονομίσματα καὶ χαρτιά ἀξίας...

— Εἶσαι βέβαιος δι' αὐτό;

— Ὅσο εἶμαι βέβαιος πῶς σὰς βλέπω!

— Ἀλλὰ πόθεν νὰ ἐπέτυχεν;

— Ὁ Λεονάρδος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔψαυσε τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ρινὸς τοῦ δι' ἐνὸς τῶν δακτύλων.

— Ὁ Βικτωριανὸς τὸν ὑπέβλεπε.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπεφάνθη ὁ μεταπράτης, ἀλλὰ τὰ χρήματα βγαίνουν μόνο ἀπὸ ταῖς μεγάλαις τζέπαις...

— Ἄν ὀμιλῇς δι' αἰνιγμάτων!...

— Γνωρίζετε καλὰ τί σκέπτομαι, εἶπεν ὁ Λεονάρδος. Δὲν εἰσθε ἀπ' ἐκείνους, ποὺ δὲν ἐννοοῦν, καὶ μπορεῖτε νὰ βάλετε κάτω δέκα σὰν τὸν ταγματάρχη. Κάτι συνέβη 'ς τὴ Ζονσέρην... κάτι ποῦ δὲν εἶνε χριστιανικὸ!...

— Ἀλλὰ τί;

— Αὐτὸ τὸ τί εἶνε! Ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς, τοῦλάχιστο, νὰ κάμνῃ ὑποθέσεις...

— Βεβαίως.

— Νομίζετε πῶς ἡ δεσποινὶς ἦλθε ἐδῶ νὰ ταφῇ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια; Ἐφαίνετο πῶς ἤθελε νὰ κρύβεται, ὅταν ἦλθε 'ς τὸ Σατωρού, τὸ περασμένο φθινόπωρο. Ὁ Μιλέτος, ὁ εἰσπράκτορας τοῦ σιδηροδρόμου, μοῦ τὸ διηγεῖτο. Ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερα, ἕνας νέος ἔφθασεν εἰς Βουζανσαί, ὠραῖος, καθὼς λέγουν. Δὲν ξαναφάνη ἀπὸ τότε. Θὰ 'φυγε ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Ἐδιώξε τὸν ἀμαξία του, τὸν χονδρὸ Λουδοβίκο τοῦ Σατωρού, λέγοντας πῶς δὲν τὸν θέλει πλέον καὶ τὸν ἐφιλοδῶρσεν καὶ πέντε φράγκα. Τοῦ ἐράνη πῶς τὸν παρετήρησε πρὸ δύο τριῶν μηνῶν νὰ ἐμβαινῇ παλὶ 'ς τὸ σιδηροδρόμο, ἀλλ' ἦτο ἐντελῶς ἀλλαγμένος, 'ς τὸ χειρότερον... ὅψι πεθαμένου, ὅπως λέγει ὁ Λουδοβίκος. Ὡς φαίνεται εἶχε ἔλθει μὲ ἀμαξίαν τοῦ Βρέιλ. Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀσαφῆ. Τί τὰ θέλετε! Κάτι τρέχει ἐδῶ!

— Δυνατόν, ἀλλὰ τί; ἐπανέλαβεν ὁ γραφεὺς.

— Αὐτὸ εἶνε ποῦ δὲ ξέρομε.

— Ὁ Λεονάρδος ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν καὶ μὲ ὕψος μυστηριώδες:

— Κάτι πολὺ σπουδαῖο εἶπε, Μία νύχτα, 'ς τὸν Μαρτίο Ἴππο, τὸν ξέρετε, 'ς τὸ Βρισέ, πέντε χιλιόμετρα μακριὰ

ἀπὸ τὸ Σατωρού, τὸ μικρὸ ἀμαξί τοῦ Πουρσαίν, τοῦ ἐπιστάτη τῆς Ζονσέρης, ἐστάθμευσε. Ἐνα λωρὶ εἶχε κοπῇ. Ἦτο καιρὸς τρομερὸς... χιόνι, ἀνεμος, ὄλος ὁ χαλασμός τῶν στοιχείων. Ὁ Πουρσαίν κατέβη. Ὁ Ζιλῶ, τὸ παιδί τοῦ σταύλου, τὸν βοήθησε νὰ διορθώσῃ τὴν ἀποσκευὴν του. Λέγει πῶς ἤκουσε κάτι, σὰν κλάμματα μικροῦ παιδιοῦ 'ς τὸ ἀμαξί, καὶ φωνὴ γυναικὸς νὰ τὸ ἡσυχάζῃ. Αἱ! τί λέτε γι' αὐτό; Λίγαις στιγμαῖς προτῆτερα, εἶχε περάσει ἄλλη ἀμαξία. Ὁ Ζιλῶ εἶνε βέβαιος, λέγει, γι' αὐτὴν, πῶς εἶχε ἄλλο ἓνα παιδί μὲ μιὰ γρηῃά μέσα... Ἦτον ἡ νύκτα τῶν τροφῶν...

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Βικτωριανὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὑποθέσεις, εἶπε, καὶ τὸ καλλίτερον νὰ μὴ κάμνω-μεν περὶ αὐτῶν λόγον, διὰ τὸν φόβον μὴ κακολογῶμεν ἀδίκως.

— Ἀλλ' ὁ Ζιλῶ καὶ ὁ Μιλέτος...

— Τὴν νύκτα μήπως γνωρίζει κανεὶς τί βλέπει;

— Ἐχουν μάτι καλὸ!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' αὐτοὺς. Ἀφετέ τους νὰ λέγουν, καὶ μὴ ἀναμειγνυώμεθα ποσῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

— Τὸ ἐννοῶ καλὰ· ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά πτωχὴ νέα, θὰ ἔβαζαν 'ς τὸ πόδι τὴν χωροφυλακὴν νὰ μάθῃ... Ἀλλ' ἡ δούκισσαις ἔχουν τὰ μέσα... Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, τί τὰ θέλετε!

— Τι θέλεις νὰ κάμῃ ἡ δικαιοσύνη; παρετήρησεν ἡσύχως ὁ γραφεὺς.

— Διάβολε! κύριε Βικτωριανέ, ὅταν ἡ κόραις κάνουν παιδιὰ, πρέπει τοῦλάχιστο νὰ τὸ μαθαίνῃ ὁ κόσμος!

— Εἰς τί θὰ σὲ ὠφέλει τοῦτο, Λεονάρδε;

— Εἰς τίποτε· ἔχετε δίκαιον, ἀλλ' ὁ γιατρός θὰ πέτυχε ἐκεῖ καλὰ δῶρα, καὶ χρήματα ποῦ δὲν θὰ τοῦ στοιχίσαν πολὺ κόπο. Μία μικρὴ σὰν τὴν δεσποινίδα Σαρναί φέρνει καλλίτερα κέρδη στὸν γιατρό, παρ' ὅσα μία ἀγελάδα τοῦ Πρεϊλλύ, ἢ ἡ γυναῖκα ἐνὸς φτωχοῦ διαδόλου σὰν κι' ἐμέ!

Ὁ ἀμαξηλάτης συνώδευσε τοὺς λόγους τούτους διὰ κλίσεως τῶν ὀφθαλμῶν λίαν ἐμφαντικῆς.

— Ὑπάρχουν μυστικά, ἐπέρανεν ὡς ἐν συμπεράσματι, ποῦ ἀξίζουν καλὴ ἀμοιβή. Αὐτὸ κατὰ τὴν φωνὴν μου εἶνε ἀπ' ἐκεῖνα. Ἄν ὁ ταγματάρχης σκοπεύει νὰ κατοικήσῃ 'ς τὸ Παρίσι, θὰ πῇ πῶς ἔκαμε τὴν τύχη του, καὶ λίγο φθάνει νὰ 'δῇ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ, γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ποῦ τὴν ἔκαμε τὴν τύχη αὐτῇ.

Ὁ Βικτωριανὸς δὲν ἐφαίνετο πεισθεῖς.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε κακολογίαι, εἶπε, χωρὶς καμμίαν βάσιν. Ἄν θέλῃς νὰ ἦναι πιστευτά, πρέπει νὰ εὕρῃς ἐνδείξεις καλλιτέρας. Ἐως τότε, σὲ συμβουλεύω νὰ σιωπᾷς, Λεονάρδε. Τὰ πολλὰ λόγιζ φτώχεια. Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας.

— Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα δι' ἐμέ.

— Τὸ καλλιεργεῖς;

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐκύρτωσε τοὺς δακτύλους, ὡς ἐὰν ἐκράτει τὴν περιουσίαν ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ αὐτῶν.

— Τὸ κτῆμα τῆς γράϊας Ρολλάνδου εἶνε καλὸ κτῆμα, ἐψιθύρισε, καὶ θὰ τὸ καλλιεργῶ τῆς ὥραις ποῦ δὲν ἔχω δουλειά... ἀλλὰ θὰ μοῦ ἦτο μεγάλη τύχη.. ναί, μὰ τὴν πίστι μου!

— Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὸ καλλιεργῇς ὅπως πρέπει;

— Ἄν σὰς τὸ ὑπόσχομαι!

— Λοιπὸν! σύμφωνοι. Θὰ ἔλθῃς ἀπόψε εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον· θὰ ὑπογραφῇ τὸ συμβόλαιον καὶ τὰ ἐξοδα εἶνε εἰς βάρος μου.

— Ἀ! κύριε Βικτωριανέ, εἰστε πολὺ καλός!

— Ἄφες τὰς εὐχρηστίας. Ἀγαπῶ νὰ ὑποχρεώσω τοὺς φίλους...

— Αὐτὸ εἶνε γνωστὸ!

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε καλή. Θὰ τὴν ἀνελάμβανα διὰ τὸν αὐτόν μου... Ἡ χήρα δὲν ἔχει πολὺ νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ θὰ μ' ἔλεγον ὅτι ἐπωφελοῦμαι ἐκείνων, ἅτινα μοὶ ἐμπιστεύονται, καὶ αὐτὰ δὲν μοὶ ἀρέσκουν. Καλὴν ἐντάμωσιν, Λεονάρδε.

— Καλὴν ἐντάμωσι, κύριε Βικτωριανέ, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγο μου ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ὅ,τι καὶ ἂν θελήσετε ἀπ' ἐμέ...

— Δὲν θέλω εἰμὴ τὸ νὰ σέ ἴδω εὐχαριστημένον. Εἶσαι ἐργατικός καὶ καλὸς οἰκογενειάρχης. Ἐντάμωσιν δι' ἀπόψε.

Μείνας μόνος, ὁ γραφεὺς ἔστη πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης του, τὰς δύο του πυγμὰς ἐστηριγμένας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ ὑποβασταζούσας τὴν ὀξεῖάν του σιαγόνα.

Εἶτα ἔλαβεν ἀπὸ τινος σύρτου τὴν ἐν τῇ καλῇ τῶν ἀχρήστων χαρτίων, παρὰ τῷ ταγματάρχῃ, εὐρεθεῖσαν ἐπιστολήν, καὶ ἀνακαλὼν εἰς τὴν σκέψιν του ὅσα εἶχε πρὸ μικροῦ ἀκούσει, εἶπε καθ' αὐτόν:

— Ὁ Λεονάρδος ἔχει δίκαιον. Κάτι τρέχει ἐδῶ καὶ παρὰδοξα πράγματα πρέπει νὰ συνέβησαν εἰς Ζωνσέρην. Ἀλλ' εἰς ποῖον δαίμονα ἔγραψεν ὁ ταγματάρχης αὐτὸ τὸ γράμμα;

K

Ζωὴ ἀγάμου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ ἐξήταζε δι' εἰκοστὴν φορὰν τὸ μυστηριώδες χαρτίον, οὐτινος ἡδυνάτει νὰ μαντεύσῃ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν, ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔκρουε τὴν θύραν μικροῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ.

Ἦτο τὸ μέγαρον τοῦ φίλου του κόμητος Φιλίππου δὲ Βωνοᾶζ.

Περιεμένετο.

Θαλαμηπόλος τις τὸν εἰσήγαγε πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου.

Ὁ κόμης μὲ ἀτμηλέητον οἰκιακὴν ἐνδυμασίαν, μὲ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα, ἡμιηγέρθη τοῦ ἀνακλίντρου, εἰς ὃ ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Ἐρχεσθε καταλλήλως, εἶπεν. Ἀνυπομόνουν νὰ σὰς ἴδω. Τί νέα;

— Τίποτε. Σὰς κομιζῶ ἔγγραφα.

— Πόθεν;

— Ὁ γραφεὺς τοῦ Πρεῖλλῦ μοὶ τὰ ἐνεχείρισεν.

Ἡ ἀπλὴ αὐτῇ φράσις προῦκάλεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος ἐλαφρὴν νευρικὴν σύσπασιν.

— Δότε μοι, εἶπε μετὰ στενοχωρίας.

Ἐσχίσε τὸν φάκελλον.

Διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ διέκρινε σελίδας ὁλοκλήρους πεπληρωμένας δι' ἀριθμῶν ἀπειλητικῶν.

— Ἐπιτοέπετε; ἠρώτησεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Πῶς ὄχι!

Ἡ ἐξέτασις τῶν ὑπὸ τοῦ Βικτωριανοῦ Σαγκῶ φιλοπονηθεῖσων προσθέσεων ἀπῆλθες τέταρτον τοὐλάχιστον ὥρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ὁ Καμπεϋρόλ, ἐξηπλωμένος ἐντὸς ἀπαλοῦ καὶ ἐλαστικοῦ ἀνακλίντρου, περιέφερε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ἀντικειμένων, ὧν ἔβριθε τὸ διαμέρισμα τοῦ φίλου τῆς εὐζωίας εὐπατρίδου.

Ἡ λεπτότης τῆς παρισινής πολυτελείας ἦτο δι' αὐτὸν καινοφανής.

— Εἶνε ἄνεσις ἐδῶ, δαίμονα! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐσκέφθη ἐνδομύχως.

— Κρίμα τῷ ὄντι θὰ ἦτο, ἐὰν ἔκαμνον κατοχὴν οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες εἰς τοιαύτην κατοικίαν.

Ἐν ἀντικείμενον πρὸ πάντων εἴλκυε τὴν προσοχὴν του. Καὶ ἐπανεστρέφετο πρὸς αὐτὸ ἀδειαλείπτως καὶ ἀκουσίως του, ὠθούμενος ἀπὸ ἰδιαιτέρας ἑλξεως.

Ἦτο φωτογραφία μετρίων διαστάσεων, ἐκ τῶν τιθεμένων εἰς τὸ περιθώριον τοῦ κατόπτρου ἄνωθεν τῆς ἐστίας, καὶ παρίστα προτομὴν νεαρᾶς γυναικὸς μὲ κόμην ἀφθονον, θαυμασίως εὐσάρκου.

Ἡ κεφαλὴ ἦτο ὄντως μαγευτικὴ.

Ἀδύνατον νὰ εὕρισκέ τις τραγωδούς ἡθοιοὺς διακεκριμένας μὲ φυσιογνωμίαν μάλλον ἐπιβάλλουσαν, μάλλον ὑψηλόφρονα καὶ λαξευτὴν.

Ὁ ταγματάρχης εἶχε τὸ βλέμμα διαπεραστικόν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὴν εἰκόνα ἐκ τοῦ σύγγγυς.

Ἠγέρθη, ἐνῶ ὁ κόμης, ἀπερροφημένος ὑπὸ τῶν χαρτίων του, δὲν προσεῖχε πλέον εἰς αὐτόν.

Ἡ γυνὴ ἐφάνετο περίπου εἰκοσαέτις.

Ὁ ἐκ βελουδοῦ ἡμιάνοιικτος στηθόδεσμος, ὁ ἀφίνων γυμνὸν τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας, ἡ καστανὴ κόμη, βαθύχρους καὶ πίπτουσα κυματωδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ τολμηρὸν βλέμμα, ἡ εὐθεῖα ρίς, ὁ κανονικὸς πῶγων, καθίστων αὐτὴν μεγαλοπρεπῶς ὡραίαν, ἀλλὰ καλλονὴν τολμηράν, καλλονὴν τοῦ πλήθους.

Τὸ μαῦρόν της καὶ σπινθηρίζον βλέμμα ἡδύνατο νὰ θέσῃ τὸ πῦρ εἰς οἰανδήποτε καρδίαν.

— Κεραυνοὶ τῆς Βρέστης, ἐσκέφθη ὁ Καμπεϋρόλ, ἕνας πειρασμός, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ στοιχίσῃ πολὺ!

Ὁ κόμης ἐτελείωνε τὴν ἐξέτασιν του.

Ὁ ταγματάρχης ἐξηπλώθη πάλιν ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ καὶ ἔστρεψεν ἐν ὀλβιότητι τοὺς ἀντίχειρας.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Βωνοᾶζ ἐπανεδίπλωσε τὰ χαρτὰ του καὶ τ' ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Πῶς πηγαίνομεν; . . . ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Πολὺ κακῶς.

— Ἀς ὁμιλήσωμεν περὶ ὑποθέσεων καὶ δίδετε ἀπαντήσεις καθαράς.

— Λέγετε.

— Δύνασθε ν' ἀνθέξητε δύο ἔτη;

— Ὁχι.

— Δέκα ὀκτὼ μῆνας;

— Εἶνε πολλοί.

— Ἐν ἔτος;

— Περίπου.

— Δίχως θόρυβον, δίχως σκάνδαλον;

— Τὸ νομίζω.

— Αὐτὸ καὶ μόνον θέλομεν.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Προτοῦ παρέλθῃ ἔτος, θὰ ἦσθε ὁ σύζυγος τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εἰσακούσῃ!

— Ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε...

— Μόνον...

— Μόνον; . . . εἶπεν ὁ κόμης, οὐτινος τὸ μέτωπον ἐπτυγώθη ὑπὸ ρυτίδων.

— Θ' ἀκολουθήσετε τὰς ὁδηγίας μου κατὰ γράμμα.

— Ἐστω.

Τὸ ἔδαφος ἐξεκαθαρίσθη, μὲ ἄκραν ἐπιδεξιότητα, τολμῶ εἶπε.

— Χάρis εἰς τὰς ἰδιοφυΐας σας, ταγματάρχα!

Δὲν ἔχετε πλέον ἀνταγωνιστὴν, τοὐλάχιστον ἐκεῖνον, ὃν εὐλόγως ὀφείλετε νὰ φοβήσθε.

— Ἀ!

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ἀπκτηθεὶς ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, ἔφυγεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπανέλθῃ.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε;

[Ἐπεταὶ συνέχεια].